



Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foia „LUMINA SATELOR”

Un număr din foia aceasta costă: Lei 2·50

Abonament: 1 an 120 Lei, 6 luni 60 Lei

SIBIU,
la 31 August
1930.

Profeți și oameni.

Poți trăi în mijlocul oamenilor și totuș în pustie, tot așa precum poți viețui în pustie și totuș în mijlocul oamenilor.

Iată una dintre cele mai strălucite dovezi despre întăritatea esențială a sufletului față de trup. În zadar îți duci viața în centrul celui mai împopulat oraș din lume, dacă tu nu vezi în oamenii din el decât obiecte de căstig bănesc. Si iarăș, de ți-ai duce greul zilelor în cel mai neumblat ținut, dar gândul ți-e numai la nevoile oamenilor, cea mai intinsă pustie tu o vezi plină de semenii tăi.

Ioan Botezătorul a fost unul dintre puținii oameni, cari au fugit din mijlocul semenilor săi ca să poată cugeta mai bine asupra măntuirii lor. În lunga-i ședere de ascet riguros, în pustia Iudeii, n'a făcut altceva până în ziua în care oamenii l-au aflat, decât s'a gândit la păcatele poporului și la felul în care-l va pregăti să primească pe Mântuitorul lui.

Că, puțini au fost aceia cari l-au urmat, că, răutatea unei femei și nesocința unui împărat l-au omorât, aceasta-i

o soarte care i-a urmărit pe toți marii și dumnezeești binefăcători ai acestei lumi.

Firește, „cel mai mare om născut din femeie” — cum îl numește Mântuitorul — nu s'a temut de răutatea oamenilor, iar buzele lui, chiar pe tipsia însângerată pare că murmură: „nu ți-se cuvine ție s'o aibi pre ea” (Irodiada).

Iubiți cetitori! Să nu credem noi ce-i de azi, că facem mare treabă înforându-ne la gândul chinurilor prorocilor de demult. Mai bine am inceta să ne tot laudăm ca fariseii din evanghelie, că de-am fi trăit noi pe vremea profetilor și mucenicilor ne-am fi purtat mai bine cu ei. Atâtă timp cât continuăm să rostim cu răutate „drac are”, ori de câte ori un om urmărește ceva mai frumos și mai de seamă decât faptele noastre.

Dacă vrem să cinstim pe prorocii vechi, atunci să ne deprindem a-i asculta și urma pe acei ai zilelor noastre.

Căci Dumnezeu n'a incetat de a se îngriji de poporul Său.

Ciupercile otrăvitoare.

O mamă trimise odată pe fetiță ei în pădure să caute bureți pentru că tatăl ei îi mâncă cu placere. »Mamă« strigă fetiță, când se întoarce, astădată am găsit foarte frumoase! Privește numai, zise ea, și deschise coșulețul, toate sunt roșii și împodobite cu mărgăritare albe. Erau bine-înțeleș și de acelea cenușii urâte, de cari ai adus tu de curând; acelea nu mi-au plăcut și le-am lăsat acolo».

»O, copil naiv și nebun ce ești, strigă mama speriată. Aceste ciuperci frumoase ca mărgăritarele sunt cele mai veninoase și cine mânâncă din ele, trebuie să moară. Acele

cenușii cari se numesc chitărci și pe cari tu le-ai disprețuit, de și urâte la înfațire dar sunt dintre cele mai bune».

Așa, dragă copile, sunt cu multe lucruri în lume. Virtuțile nu sunt băgăte în seamă; dar păcatele sunt admirabile de cei nebuni. Aparența înșelătoare a răului ne poate ușor duce la păcat.

Sfintire de steag va fi în 8 Sept. a. c. în com. Sâmbăteni jud. Arad — la care sunt invitați a lua parte, toți ostașii din jur.

»Oastea Domnului«

O iertare neașteptată.

Acum patruzeci de ani venea într-o seară spre casă un Tânăr grozav de beat. Ajuns aici puse foc casei iar fratele său pierii în flacări. În ziua următoare se anunță la poliție de bună voie și făcu cunoscut fapta sa. Cazul a fost cercetat și Tânărul fu osândit cu închisoare pe viață.

Mulți ani mai târziu, în timp ce el și-a ispășit pedeapsa, s'a ținut o sărbătoare, la care au fost invitați toți întemnițații. Preotul făcu mai întâi o rugăciune, după care directorul închisorii ținu un discurs și zise, că ar fi obiceiul, ca la o astfel de sărbătoare ca cea de astăzi să se grățeze un întemnițat. Toții își îndreptară ochii către director și ascultau »cuvintele« lui. Si el zise în continuare: de astă dată anunțăm grațierea lui Gheorghe H. Atunci se ridică dintre întemnițați un om palid și slab, se uită la director și-l întrebă: să fiu eu, de sigur eu? Nu e vre-un alt Gheorghe H.? Nu, Gheorghe, nu este altul aici, numai tu ești. Această veste îl umplu de bucurie pe întemnițat. El căzu pe scaun și începu să plângă. Ceilalți robi se bucurără de grațierea lui, căci era de douăzeci de ani în închisoare.

Există și alți întemnițați cari nu stau între zidurile închisorii. Sf. Scriptură îi numește pe aceștia, osândiți (Ioan 3, 18) căci ei nu cred în Domnul nostru Isus Hristos care și-a vărsat sângele pe cruce pentru descătușarea din lanțurile păcatelor. Lumea pentru ei e ca și chilia zăvo-



râtă din închisoare. Mulți dintre ei gem după libertate. Dumnezeu le pune la îndemână vinovaților mijloacele de măntuire hotărâși să ducă o viață cu Domnul, dar ei cred că sunt prea păcătoși pentru a putea fi măntuiți. Aceștia toți sunt în rătăcire.

Există iertare pentru toți, căci Dumnezeu »voiește ca toți oamenii să se măntuiască și să vie la cunoștința adevărului« (1 Tim. cap. 2 vers 4).

Iubite cetitorule ești și tu în robia păcatelor? Scumpul nostru Mântuitor și astăzi vestește prin glasul Bisericii măntuirea ta dacă vrei să o primești. Primește măntuirea cu bucuria aceia pe care Tânărul din chipul de alături a simțit-o când i s'a anunțat eliberarea după o ispășire a păcatelor sale în decursul celor douăzeci de ani. Nu întârzia căci nu ști ciasul și ziua când tu trebuie să părăsești această viață.

Bucurați-vă ori și când.

Dacă un creștin se descurajează când trece prin încercări grele dacă nu cere îndurarea lui Dumnezeu spre a putea lupta bărbătește și cu seninătatea contra năcazurilor; dacă nu cere cu umilință Tatălui ceresc putere și măngăiere ca să se poată bucura în Domnul oricând, atunci necinstește adevărul fundamental al creștinismului care nutrește sufletul

omului și-l poate face fericit în cele mai mari năcazuri. E mândria Evangheliei, că poate să ridice sufletele deasupra nevoilor; e gloria religiei noastre, că putem zice: »Căci chiar dacă smochinul nu va înflori, viața nu va da nici un rod, rodul măslinului va lipsi și câmpiiile nu vor da hrana. Eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi bucura în Dumnezeul măntuirii mele« (Habacuc cap. 3 vers 17 și 18).

Viața bețivului.



Cunoști pe omul care bea în totdeauna, vara fiindcă-i cald și iarna fiindcă-i frig? Acestui e greață când aude de apă! El zice că apa nu i-ar prii, însă el n'a făcut încercare niciodată; păcat, că nu face măcar o probă. Nici un om nu se îmbolnăvește dacă bea apă proaspătă. Apa îl scutește și de a face datorii și de a-și văduvi soția, pe când beutura îl înrăutățește mai mult decât un animal și-l duce cu zile în mormânt. Un bătrân a zis: »Moarte și cu beutura sunt verișoare și are dreptate. Se zice, că beția ar face pe oameni sau nebuni sau bestii (animale) sau diavoli. Nebun te face în orice caz, și cu toate acestea bețivul face pe înțeleptul, ca și când numai el e deștept, și batjocurește pe cei cumpătați. Ascultă numai odată, ce cuminti sunt bețivii în cârciumă; aici se găsește unul sau altul, care știe cu mult mai bine decât regele, că țara de ce are lipsă. După ce paharele au fost golite de vre-o câteva ori, apoi crede unul, că ar putea să fie cu tot dreptul prim-ministrul; celălalt știe un mijloc cum ar putea să desfințeze toate percepțiile, și un al treilea zice: »Voi toți nu pricepeți nimic, lăsați-mă pe mine și toate vor merge bine«. Discuția nu mai are sfârșit, păcat că a mai și început căci se aud și multe vorbe murdare însoțite de hohote de râs. Câteva seri de acestea pot să strice pe cei mai buni tineri.

Un bețiv are totdeauna o infâ-

țări caraghioasă, și îmi vine să plâng, când mă gândesc, că un om poate fi aşa de smintit. Beutura ruinează trup și suflet. Ce aspru e adevărul, că nici un bețiv nu va moșteni viața de veci!

Dacă bețivul nu înfăptuește cele mai oribile crime, apoi nu e meritul lui, căci e în stare să facă orice nelegiuire pe care diavolul î-o șoptește.

Solomon zice, bețivanii și destrăbălații sărăcesc, iar bețivul sărăcește în orice caz mai înainte de a se aștepta. Lucrul său stă pe loc, cinstea și-o pierde numai beutura știe să și-o mai procure. El împrumută atât timp, până când nimeni nu-i mai dă nici un ban. Simțul rușinii nu-l mai cunoaște de mult, însă toți cari îl cunosc, se rușinează de el. Ai casei tremură, când aud pașii lui.

Un astfel de tablou e respingător și crezi poate că tu nu vei face niciodată atâtă rău, tu nu smintești prin exemplul tău pe alții? Câte odată facem ceva care în sine e permis și pentru noi e nevătămător, dar pentru Tânărul fără experiență e spre pierzare. O privire neprietenosă, un cuvânt aspru sau o mică lipsă de atenție adeseori pentru acestea trebuie să ne căim amar.

Să urmăm cuvintele sf. Apostol Pavel: »Nu vă îmbătați de vin care este desfrânare și vă umpleți de Duhul«.

Oastea noastră crește.

Preacucernice Părinte! Vă rog să mă înscrieți și pe mine alătura de ceilalți frați în Oastea Domnului Isus, cari s-au hotărât să lupte în contra păcatelor.

De-acum și eu m'am hotărât, ca prin slabele mele puteri să lupt împotriva inamicului diavol, care caută să ne prindă în violențele-i curse. Dar noi, dacă vom privi nu vom fi îsbăviti

«Căile Tale Doamne arată-mi și cărările Tale mă învață».

Une Ilie Marini,
Săsciori — Alba.

Mai înscrieți și pe: Ioan Ghișe și Domnica Ghișe din com. Cugir — Mugești, jud. Hunedoara.

Întoarce-te

*Întoarce-te, o fiu perdut,
La Tatăl tău din cer!
Destule cât ai petrecut
In viața-ți de plăceri.*

*In tări streine ai plecat
Mult te-ai înstrăinat
De Tatăl tău, care acum
Pe tine te-a iertat.*

*O vin'asa cum te găsești:
Slăbit și sdrențuros,
Veșmântul cel mai bun primești
Din mâna lui Hristos.*

Stefan Palia.
ostaș, Malâncrav.

Roadele rugăciunii.

Un mare învățăt care a scris despre crearea universului, anotimpurilor anului etc., petreceea seara cu prietenii săi. S'a pus întrebarea care este mijlocul cel mai bun pentru restabilirea puterii istovite și slăbite. Unul arăta un mijloc, altul alt mijloc. Învățătul nostru zise: »La mine acasă am un unghier pentru a mă ruga. În orele de slăbire a puterii, eu mă rog acolo, până acum acest mijloc totdeauna mi-a adus roade. Cei prezenți s-au mirat și au recunoscut că felul lor de a-și restabili puterile slăbite a fost greșit și fără rezultat mare, iar învățătul nostru avea o mai mare putere ca ei. Dar el le-a răspuns: »Nu este a mea puterea aceasta, ci a lui Dumnezeu.«

Dumnezeu știe nevoile noastre, și fără rugă noastră, ne dă din bunătatea Sa ce ne trebuie și ce ne este de folos; dar noi trebuie să-i descoperim înaintea Lui, precum

copiii înaintea tatălui, nevoie și dorințele, a-L chemă într-ajutor.

Aceasta ne-a poruncit nouă Domnul Isus Hristos: »Cereți și vi se va da vouă; rugați-vă ca să nu cădeți în ispită.« Porunca Domnului despre rugăciune e întărită pentru noi cu exemplul Său. Ea ne apropie sufletul către Dumnezeu și ne face vrednici de diferite daruri dumnezești, ne liniștește, ne măngăie cu speranță în Dumnezeu și ne înalță deasupra tuturor răutăților vieții.

»În timpul rugăciunii cu osârdie, — spune un sihastru evlavios, — noi asemenea lui Moisi pe munte, primim dela Dumnezeu tablele legii și cu ele ne întoarcem la obiceiurile treburi din viața noastră.«

Binefăcătoarea influență a întregei noastre vieți se întărește cu următoarea zicere: »cine mai cu osârdie se roagă, acela mai bine trăiește.«

Trad. de pă. Luputenco.

Cum îngrijeste Dumnezeu de noi.

Acelaș Dumnezeu, care i-a purtat de grije lui Ilie la păratul Krit, prințul corb, tot acela i-a ajutat la necaz, nu de mult, unui om din vecinătatea noastră; firește, nu prin un corb ci prin o păsărică cântăreață.

Omul ședea disdedimineață dinaintea ușii. Ochii săi erau roșii de plâns și se jeluia lui Dumnezeu în inima sa, căci el aștepta judecătorul care avea să-i ia avere din cauza unei mici datorii. Cum aștepta el aşa cu inima apăsată, băgă de seamă o păsărică care zbura fricoasă în sus și în josul uliții, până când la urmă zbură ca o săgeată pe deasupra capului său în cocioabă și se așeză într'un dulap gol. Fără să știe în acest moment cine i-a trimes pasărea, el închise ușa, o prinse și o puse într'o colivie unde îndată începu să cânte nespus de frumos. Bietului om i se părea că melodia păsăruicii e una din cântările sale plăcute: »Nu te teme de nimic când năcazul te în-

conjoară«, în timp ce asculta, inima lui se liniștea și sufletul se umplu de măngăiere.

Atunci bătu cineva la ușe. »Aha« gândi omul; »ăsta-i judecătorul« și se înfricoșă tare. Însă nu, era servitoarea unei doamne cu mare vază, care îi spuse că vecinei i-a scăpat o pasăre și-ar vrea să știe dacă n'a prins-o el. »Ba da« îi spuse omul, »uite-o aci« și luă pasărea. După câteva minute veni din nou servitoarea și-i zise: »D-ta ai făcut stăpânei mele un mare serviciu, dânsa ține foarte mult la pasărea ce i-a scăpat și te roagă, ca pe lângă mulțumirile sale din inimă, să primești această mică răsplată.«

Omul sărac primi cu recunoștință; căpătase chiar cât datora el, nici mai mult sau mai puțin.

Gând judecătorul veni într-adevăr, el îi zise: »Uite aici sunt banii ce datorez, acum lăsați-mă în pace, căci Dumnezeu mi i-a trimes«.

Două fapte.

Un sătean, cu numele Gheorghe, simșind într-o zi că vecinul său Nicolae și femeia acestuia au plecat la oraș, se hotără să-le între în casă și să-i fure. Abia intră în curtea vecinului său, când copilul acestuia îi ieși înainte zâmbind neștiitor. În clipa în care se pregătea să sugrume copilul pe care uitase să-l bage în planul furtului, acesta îi întinse un măr din care nu îmbucase decât odată zicându-i: nu papi și d-ța nene Gheorghe? Încurcat de nevinovăția copilului și rușinat de gândul său, Gheorghe ieși afară din curte spre mirarea micului copil. De atunci multe zile nu mai avu liniște, căci conștiința începuse să-l mustre.

Într-o zi însă, trecând pe lângă sat, auzind tipătul de groază al unei femei se repezi iute acolo.

Doamne, ce-i fu dat ochilor să vadă! Copilul vecinului său era purtat de valurile spumegânde ale râului iar mamă-sa, care venise să spele rufe la mal, nu-i putea ajuta, căci leșinase de groază când băgă de seamă primejdia. Fără să stea pe gânduri, Gheorghe se aruncă după copil pe care-l aduse la țarm teafăr, primejduindu-și viața. Tot în aceeași zi avu curajul de a mărturisi vecinului său ceiace vruseșe să-i facă odată, iar acesta de bucurie că i-a scăpat copilul îl iertă redându-i liniștea sufletească.

Iubiți cetitori! Când conștiința ne muștră și sufletul nostru se frământă pe urma faptelor noastre rele, să ne aducem aminte că în viață avem atâtea prilejuri de a ne recăștiga liniștea sufletului cu fapte bune.

Din viețile sfintilor.

Mucenia sfintei Sira.

S'a născut în cetatea Hirbaselevos în zilele lui Hosroie împăratul Persiei. Tatăl său care era popă idolesc și mare vrăjitor, de teamă ca copila să nu se facă creștină împrietenindu-se cu femei creștine, o trimise la o rudenie a sa, deasemenea vrăjitoare, ca să învețe vrăjitoria și jertfările cele necurate. Dar Dumnezeu a vrut s'o scoată din iadul în care trăia și rândui să facă cunoștință cu niște femei creștine și cu credința lor care-i plăcu foarte mult. Deși avea optsprezece ani, ea nu se arăta în lume, ci mai bine medita și se ruga, aşa cum o învățaseră femeile creștine cu cari se întâlnea adesea. Când diavolul i se arăta de mai multe ori muștrând-o pentru ceiace face, ea îl alungă cu semnul crucii, aşa cum învățase dela creștini.

Într-o noapte, Sira avu o vedenie în care se văzu pe treapta muceniei ținând în mână potirul pătimirii. Fecioara se duse atunci de spuse totul episcopului Ioan rugându-l s'o boteze. Episcopul îndoindu-se încă de credința fecioarei, o sfătuia să mărturisească mai întâi credința sa rudenilor ei. Deci în ziua următoare întărită de o vedenie avută peste noapte, fecioara, ajungând la locul unde, ca de obicei trebuia să jertfească idolilor, răsturnă focul cel sfânt al persilor și sfârșimând uneltele de jertfire strigă în fața preoților păgâni: sunt creștină.

Înzadar au momit-o și chinuit-o după aceia tatăl său și Mavit mai marele vrăjitorilor ca să se lepede de Hristos, căci când Mavit îi zise: »Fecioară, multe munci te așteaptă dacă nu ne vei asculta«, ea punându-și mâna pe gât, i-a zis cu mare îndrăzneală: »Pe aceștia să-i tai, că ai putere și-am spus odată aceasta«.

Mavit și dregătorii orașului înțelegând că fecioara e percută pentru ei, porunci s'o lege în fiare și fu aruncată într-o închisoare puturoasă, iar după trei zile o aruncară într-o groapă punând peste ea greutăți mari de fier. Dar Dumnezeu făcu-



minune cu roaba. Sa Sira și după cincisprezece zile îndurătare fără să mânce și să bea, dregătorii o găsiră vie și deslegată de lanțuri, iar fecioara căpătată darul facerii de minuni. După ce Domnul rândui să se învrednicească de sfântul Botez Mavit o trimisese în cetatea Ocvac iar de aci în Vetarmais, la împăratul. Aici Sira, care se îmbolnăvise pe drum avea să primească cununa muceniei după ce îndurase mai mult decât își poate închipui mintea omenească. Doi paznici ai închisorii întărâtați că n' o putură necinstiti, fără să știe că drumul o apărăse amețindu-i, venindu-și în fire, se hotărâră să omoare pe sfânta. Deci, au pus pe grumazii ei o funie și au început să o sugruma. De două ori au îndemnat-o să se lepede de Hristos, slăbind funia, dar muceniei nu le răspunse decât »săvârșîți-vă odată porunca« atunci ei au omorât-o.

Creștinii aflând despre mucenia sfintei au luat cinstițul ei trup de care nu se atinseseră câinii căroră îl aruncaseră mai întâi călăii și l-au îngropat cu cinste, slăvind pe Dumnezeu.

Ceasul de argint.

Vasile, un biet student, se culcă odată într-o moară. O bancă într-o cameră joasă îi servi drept pat. Pe la miezul nopții se deșteptă și auzi alăturea cum făcea ceva tic-tac. El se uită într-acolo și observă la lumeni lunii un ceas de argint.

Îl veni o mare poftă să ia ciasul și să fugă cu el pe fereastră. Conștiința îi zicea ce-i drept: tu să nu furi. Dar dorința după ceasul cel frumos devinea tot mai puternică. Atunci sări deodată și fugi pe geam afară, ca să scape de ispătă. După ce se îndepărta ca vre-o sută de pași îi păru rău, că n'a luat ceasul și voia să se întoarcă iarăși înapoi. Numai conștiința (cugetul) îi mai spuse odată să se ferească, el dădu ascultare acestui glas și își văzu de drum mai departe.

Luna apuse și se făcu foarte întuneric. Vasile se rătăci printr-o mlaștină dar totuși după câțiva timp ajunse pe un deal. Acolo foarte obosit se trânti la pământ și dormi un somn adânc. În zorii zilei fu deșteptat de sgomot mare și când deschise ochii se umplu de groază și spaimă. El se afla sub o spânzurătoare și deasupra capului său atârnă un hoț în jurul căruia se adunase o întreagă ceată de corbi cronică. Atunci o voce din lăuntru îi zise: vezi aşa ai fi pășit-o și tu la urmă dacă ai fi început să furi. El îngenunchia și făgădui solemn lui Dumnezeu, că în viitor se va împotrivi îndată serios ispitei.

Cu cât ispita ne amenință mai tare, cu atât să se alipim mai mult de Domnul.

Ce spun sfintii Părinți despre roadele harului.

Harul nu se dă celui ce trăește în trândăvie și în deșertăciune: »Înțelege bine, ce-ți grăesc: e cu neputință ca un trup înbuibat să dobândească cunoștința tainelor lui Dumnezeu! Insă nimeni să nu se îngrijescă de sine; ci de străduință, de luptă și de smerenie. Si omul e îndată înălțat, dar nu prin propria sa putere, ci prin har, la o lucrare superioară, el e »ca un prizonier«, ca un »rănit« de dragostea lui Dumnezeu, el plângă cu »lacrami de dragoste«.

»Dragostea de Dumnezeu prin firea ei e un foc nestins, și cine e plin de ea, sufletul lui întreg e aprins. Atunci, inima în care s'a sălășluit această dragoste, nici să o cuprindă poate, nici să o poarte, ci o schimbare nemai auzită se petrece în ea. Dar iată semnele văzute ale acestei dragoste...: frica și rușinea îl părăsesc, iar omul par că e esit din sine. Moartea cea mai cruntă îl bucură; și duhul lui caută neîncetat spre cer. De o astfel de beție duhovniciească erau cuprinși Apostolii și Mucenicii.«

»Un astfel de om nu se mai recunoaște, ci este cu desăvârșire schimbă și absorbit în dragostea lui Dumnezeu. Acest om totdeodată este și nu este în această viață; încă trăind în ea, se înălță mereu către Dumnezeu prin puterea Dragostei, și Dumnezeu îl primește.«

Intr'aceasta stă bucuria desăvârșită despre care se spune: bucuria în Dumnezeu e mai tare de cât viața aceasta; și cine aflat-o, nu-i mai pasă de necazuri, ba nici chiar de viața sa.

Această dragoste a lui Dumnezeu, care aduce cu sine liniște, cumpătare și smerenie ajunge la o treaptă foarte înaltă care se mai numește

și »tăcerea inimii«, pacea în D-zeu. Ea nu înseamnă, amortire și nelucrare, ci sforțare dusă la culme, încordarea tuturor puterilor sufletului asupra unui singur lucru, cea mai înaltă țintă a dorinței sale: sufletul simte odihnă și pace e tăcerea și potolirea ori cărei altei dorință și patimi.

Sfinții Părinți numesc această stare cu cuvintele Irmului sfânt: »Eu dorm, dar inima mea veghează.« »Cel mai înalt punct al tăcerii și al liniștei îl ajunge omul când are în adâncul sufletului o convorbire dumnezească, iar duhul lui e tras într-acolo.«

Aceasta însemnează liniștea în Dumnezeu, simțământul de fiu, de copil. Inima se face ca un copilaș. »Inima se face mititică, ca un copil, și de cum începi să te rogi, lacramile încep, să curgă.« Sau într-alt chip: »Aceasta e o rugăciune necurmată către Isus, o potolire a duhului foarte plăcută, și o însemnată stare de încredere, care vine din aceia că te simți unit cu Isus.« Atunci omul se roagă, dar nu el ci duhul care este în el.

De altcum, acestea sunt răsunete dintr-o altă lume.

»Cel ce a gustat această lumină, știe despre ce vorbesc. Gustul acestei lumini întotdeauna mai mult informează sufletul de căt îl hrănește: cu căt o gustă cineva, cu atât e mai infometat. Această lumină care atrage sufletul și ochii ca soarele, această lumină nepusă, dar care se face cunoscută nu prin cuvinte, ci prin faptele celui care primește în sine lucrarea ei, ori mai drept, e rănit de ea, această lumină îmi poruncește să tac, deși duhul meu s'ar bucura de a-și vorbi tot mereu numai de ea.

Vai, cum se înșeală lumea!

*Vai, cum se înșeală lumea
Cu plăcerile lumești,
Și pe căți nu-i stăpânește
Multe patimi diavolești.*

*Ascultați ce zice dracul
Ca să ne poată înșela,
Ascultați cum ne vorbește
De socoți că este aşa:*

*Gustă omule din toate
Gustă căci nu e păcat,
Uite vezi o lume întreagă
Vorba mea a ascultat.*

*De ce să-ți chinuești trupul?
Ce? vrei să te îmbolnăvești?
Bea măncă și petrec
Căci de asta doar trăești.*

*Uite oameni cu știință
Uite oameni luminați*

*Sunt cuprinși de-atâtea patimi
Și sunt foarte învățați.*

*Și tu vai, sărac de tine
Spune-mi unde-ai învățat,
Ca să te păzești cu frică
Și să nu cazi în păcat?*

*Iată fraților ce spune
Smintitorul de satan
Iată cum înșeală lumea
Acetă dușman rău, viclean.*

*Frații mei cuprinși de patimi
De voiți ca să scăpați,
Alergați la Tatăl nostru
Și cu lacrimi vă rugați.*

*El de mult, de mult vășteaptă
Pentrucă mai zăboviți?
Ușa e încă deschisă
Veniți fraților iubiți.*

Ioan Tuduscuc, învățător, ostaș al Domnului Brăhășoaia—Vaslui.

*Nu te uita la vin când curge
roș și face mărgăritare în pahar;
el aluneca ușor, dar pe urmă ca un
șarpe mușcă și înțeapă ca un
basilisc.*

*Ochii fi se vor uita după femeile
altele, și inima își va vorbi prostii.
Vei fi ca un om culcat în mijlocul
mării, ca un om culcat pe vârful
unui catarg.*

Pilde 23, 31—33.

Serbarea Oastei Domnului dela Mănăstirea Hodoș-Bodrog.

În urma apelului lansat de Oastea Domnului din comuna Covăsinț, pentru pelerinajul la Sf. Mănăstire Hodoș-Bodrog pe ziua de 6 August 1930, la praznicul Schimbării la față, viu a vă da următorul raport. Oastea Domnului din Covăsinț dimpreună cu alți credincioși ort. din această comună în număr de mai mult de 100 înși, după binecuvântarea și facerea unei rugăciuni prin păr. loc. Adamovici Aurel, au plecat dela Sf. Biserică și s-au suiat pe tramv. el. la oara 6:48 dim., ajunși la Arad acolo s-au întâlnit cu grupuri de ostași și credincioși din diferite comune, care sunt în podgoriile și în comitatul Arad, începând dela Lipova până la Ineu cam 800 suflete, acolo ne-au aşteptat muzica militară, și păr. prof. Nicolae Bârnu, sub a cărui conducere ne-am dus la Sf. Mănăstire, asistat de păr. Frujina din comuna Sâmbăteni; înainte de a se pune în mișcare, s'a aranjat convoiul de pelerini. Înainte ministranții, urmând într-un rând 4 steaguri de ale Oastei Domnului, iar în al doilea rând alți 4 prapori bis., urma muzica militară, în urma muzicei preoții Bârnu și Frujina, apoi tot 4 înși în rând bărbătii, urmând fetele și la urmă femeile; înainte de plecare s'a sunat de muzica militară, pentru rugăciune, când mulțimea s'a pus în genunchi, iar după rugăciune, când s'a pus convoiul întreg în mișcare, muzica militară intonând diferite rugăciuni, nu pot descrie emoția ce o au simțit-o atât credincioșii cât și ostașii în tot parcursul străzilor din orașul Arad, până în garnizoana Aradului, unde ni s'a pus la dispoziție din partea corm. garn. D-lui General, Sf. Biserică pentru a se săvârși Sf. Liturgie, care să săvârșit prin 4 preoți, și am auzit cântările cele frumoase executate de unul din cei mai buni cântăreți Dl Lipovan, împreună cu sunetele cele plăcute care le dă orga de acolo, predica înălțătoare și finit-o preotul militar de acolo.

După săvârșirea Sf. Liturgiei am mers la Sf. Mănăstire unde am ajuns la oara 4 d. m., acolo cu toții am ascultat predica I. P. C. Sale, și toate serviciile religioase și

celealte predici, ținute până în ziua praznicului Schimbării la față, care s'au sfârșit cu Sf. Liturgie pontificată de I. P. C., Morușca starețul Sf. Mănăstiri, iar după masă la oara 1 Oastea Domnului din Covăsinț, la dorința I. P. C. Sale a ținut programul de după masă a zilei de Duminecă; care s'a inceput cu o rugăciune în genunchi, cântarea »Împărate ceresc«, o vorbire din partea preș. oastei Farcaș George ref. la ziua praznicului împreună cu datorii ostașilor, cântare »Cine e D-zeu mare«, declamare de micul ostaș Lazar Cioban pentru praznicul Schimbării la față, priceasna »Doamne unde voi să fug«, vorbire de secr. oastei Iosif Căprucean, despre tradiție și despre icoane, îndemnând la luptă contra sectarilor cari batjocoresc Sf. Icoane, cântarea »Unule născut Fiule«, declamare de micul Cioban »Sfârșitul lumii, cântare ostașască« »Înainte frați toți să păsim«, o rugăciune în genunchi, și Tropariul »Bine ești cuvântat«, sfârșindu-se programul I. P. C. Sa a rostit o prea frumoasă vorbire, la adresa ostașilor, și despre programul ținut, îndemnându-i la bărbătie întru apărarea bisericei și credinței străm. ort. Au mai vorbit cu îndemnuri frumoase protopopul din Birchis, cu aceasta s'a încheiat pelerinajul nostru, și ne-am depărtat cu toții dela Sf. Mănăstire, ducând în sufletele noastre o măngăere care va rămânea pe multă vreme săpată în inimile celor de față.

Mulțumim frumos D-lui General, comand. al Garnizoanei Arad pentru dragostea ce a avut-o față de credincioșii și ostașii Domnului ai bis. ort. rom. și tuturora acelora ce au contribuit la manifestarea aceea frumoasă sprijinindu-ne în rugăciunile noastre evlavioase cu acompanierea muzicei militare, și liberă intrare în biserică din Garnizoana Arad.

Mulțumim tuturor fraților ostași în Domnul din diferite locuri, care ne-au ascultat glasul chemării noastre și au luat parte cu noi la Sf. Mănăstire.

Dumnezeu să răsplătească tuturora din darul Său îmbelșugat amin.

Secretariatul Oastei Domnului Covăsinț.

Sfințire de steag.

Toți frații ostași din comunele vecine și alte părți sunt rugați a lua parte la sfințirea steagului din comuna Ribița jud. Hunedoara în ziua de 7 Septembrie 1930.

Invitare la nuntă.

Tinerii ostași Vasile C. Ramaneanu și Hereta D. Hanciu invită pe toți ostașii și ostașele, care doresc să ia parte, la nunta lor ce va avea loc în 31 August în comuna Ștăbeni-Vlasinești jud. Dorohoi.

La nuntă nu vor fi lăutari.

Din fronturile Oastei Domnului.

Din Piatra-Neamț.

Cucernice Părinte Trifa! Vă aduc la cunoștință că prin truda părintelui Matasă din Piatra-Neamț s'a făcut o casă Națională în acest oraș în scop de binefaceri. În ziua de 27 Iulie a. c. s'a ținut o adunare în sala acestei case, luând parte foarte mulți ostași și frați. Părintele Matasă a vorbit despre rolul »Oastei«.

În urma hotărârii luate atunci, astăzi în 3 Aug., după ce am luat parte la slujba religioasă toți frații din jud. Neamț ne-am adunat în casa Națională alegând cu toții ca președinte al Oastei pe părintele Matasă iar din fiecare comună căte un delegat raportor. Părintele Matasă se va interesa de-aproape de mersul Oastei în fiecare comună.

Tot astăzi am avut și o frumoasă serbare cu următorul program:

1. Corul a cântat »Împărate ceresc«.

2. A predicat părintele Matasă despre cele 2 feluri de oameni: unii cari aleargă la pierzare (cei mulți) și alții cari trăesc în duhul Evangheliei.

3. Fratele Mândru a făcut istoricul »Oastei Domnului« spunând că conducătorul ei este Isus Mântuitorul, iar reprezentanții ei sf. Părinții, iar cauzarma este sf. biserică. Au urmat apoi recitări și coruri.

După serbare am plecat cu steagul în frunte, pe străzile orașului, urmări de o mulțime de curioși.

Cu ajutorul bunului Dumnezeu ne vom organiza și mai bine — Dumnezeu să-i dea sănătate părintelui-președinte Matasă.

C. Th. Mândru, ostaș,
Piatra-Neamț.

Din Mălăncrav—Târn.-mare.

Cucernice Părinte Trifa! O nespusă bucurie am avut noi ostașii Domnului din comuna Mălăncrav, Duminecă în 27 Iulie, că am avut norocire de ne-au căutat frații din Sighișoara. Deși obosiți de drumul făcut pe jos în timpul nopții, ei n'au voit să îmbucă nimic până după slujba religioasă oficiată în sf. biserică de părintele Remus Gheaja care a și predicat foarte pătrunzător despre credință. După masă ne-am adunat și am petrecut cântând, citind și explicând secrete din sf. Scriptură. A luat parte și fratele Ioan Morariu din Șaroș, am luat parte la sf-tul Maslu apoi ne-am adunat din nou petrecând în cântări duhovnicești; după o rugăciune rostită în genunchi ne-am despărțit cu lacrimi de bucurie urându-ne să ne întâlnim în Domnul că mai curând.

Ostașii Domnului din Mălăncrav.

Din Târgul-Hărălăului.

Ziua de 10 August a. c. a fost pentru Târgul Hărălăului, din ținutul Botoșanilor, o rară sărbătoare. S-ar putea spune chiar destul de rară, pentru el din punct de vedere religios. Căci afară de manifestările politice la sorocul lor, nimica și nimene nu-i mai tulbură liniștea. — Acum însă: »Oastea Domnului«, a inceput a-l trezi din amortea. Astfel în acea zi, ostașii și ostenile din comunele: Hărălău, Flămânci, Deleni, Vârcovaci, Zagaria, Stonești, Scobinți și Bădeni; dimpreună cu cucernicii preoți: Constantinescu, Bogdan și Acsinte, cu steagurile în frunte, au făcut o măreată procesiune dela biserică sf. Gheorghe, la biserică sf. Dumitru, unde la ora 3 p. m. au ținut adunarea. În tot timpul procesiunii, ostașii și ostenile cântau frumoase imne. S'au adunat, în grădina sf. Dumitru — care servește și de grădină publică a Hărălăului — cam la 500 de suflete. »A fost ceva strașnic«, cum se exprima unul din cucernicii părinți! După un scurt cuvânt al păr. Constantinescu și-a desvoltat părintele Bogdan subiectul anunțat: »Despre trupul mistic al lui Hristos«, luând ca punct de plecare textul din Ev. lui Ioan cap. 15; făcând apoi frumoase citări din sf. Ap. Pavel și din fericitul Augustin. — Frumoasa serbare, s'a terminat cu câteva cân-

tece executate foarte măestrăt de ostași și osteni. — Cu același fast, Oastea s'a întors înapoi la biserică sf. Gheorghe, unde păr. Acsinte, a oficiat un mic serviciu religios. — După care serviciu a și rostit înălțătorul cuvânt de închidere, la care însă i-a răspuns adânc emoționat, ostașul Vâñzaru.

A fost o sărbătoare frumoasă pentru întreg Hărălău — înșuși evrei au luat parte. Cinstea întreagă, se cuvine cuvișilor preoți și »Oastei Domnului«.

D. A. Popa.

Din Potingani—Hunedoara.

Cu mare bucurie constatăm și de astădată că drumul pe care a apucat Oastea noastră, este drumul măntuirii, iar osărdile noastre sunt pline de spor și de măngăere duhovnicească. Acest gând ne-a întărit mai mult ca ori când conștiința, în adunarea pe care noi ostașii Domnului din comunele: Potingeni, Crișan, Ribița, Uibărești, Ribicioara, Bulzești, Buceș și Rișculița, — am ținut-o în ziua de 10 August 1930 în Potingani.

Dimineața am luat parte la sfânta slujbă și am ascultat cu evlavie predica păr. Ilarion Felea, în care ne-a vorbit despre puterea credinții, măntuitoare a vieții noastre învăluite de valurile ispitelor, despre iertarea creștinească, după pilda Domnului Isus, luând în același timp apărare Oastei Domnului, în fața bârbitorilor.

Apoi la casa sorei noastre văd. Elisaveta Dan, am luat parte la sfințirea apei și la săvârșirea sf. Maslu, la care ne-am rugat și pentru sănătatea sf. Voastre, menindu-vă numele înaintea bunului Dumnezeu și a poporului. Aici a predicat păr. Miron Popoviciu, vorbind despre încercarea credinții prin ispătă, care după pilda dreptului Iov, ne poate aduce mari foloase sufletești, dacă îi stim să împotrivă. După frumoasele cântece ale ostașilor din Buceș a cunoscut îndemnuri bune ostașul Nic. Iezan, o prea frumoasă rugăciune Golda Lazar, iar cu glas îngeresc a declamat câteva poezii copilașul Aurel Iezan, cari mult au înduioșat pe cei de față.

După cetiri și tâlcuiri din Biblie, după cuvântul de mulțumită a văd. Saveta Dan și după alte câteva cântări religioase, serbare a s'a sfârșit, lăsând în inimile tuturor celor de față dar și pace, mulțumită și binecuvântare dela Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.

Raportor.

Alte daruri pentru Tipografie.

Domnul ne trimite din toate părțile ajutor și încurajare pentru lucrarea cea nouă în care am intrat cu Tipografia Oastea Domnului și cu foaia aceasta. Am mai primit daruri:

Maria Cristișu, comuna Săliște județul Sibiu, 100 Lei.

Văd. Elena Joandrea lui Petru, Sibiu 1000 Lei (au mai dăruit și în trecut de mai multeori).

Iosif Dascălu, comuna Lerești, județul Muscel, 50 Lei.

Ghibuță Florea, Chișinău, 74 Lei.

C. Floria și soția Ana, com. Măguri, jud. Severin, 100 Lei.

Maria a lui Petru Buzea, com. Valea Drăgoiului, jud. Cluj, 100 Lei.

»Unul care a găsit pe Dumnezeu«, Oravița jud. Caraș, 1000 Lei.

Aurel Savii, din comuna Șag, județul Timiș, 50 Lei.

N. I. »Umilit«, comuna Gura Mișcor, jud. Buzău, 43 Lei.

Dărătorilor, le trimitem și din acest loc mulțumirile noastre rugând pe bunul Dumnezeu să răsplătească darul lor cu dar și binecuvântare de sus.